

POSTANOWIENIE

9 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 9 maja 2024 r. w Warszawie
zażalenia A. D.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Oleśnicy

z 20 stycznia 2023 r., I WSC 1/23,

w sprawie ze skargi A. D.

z udziałem P. spółki akcyjnej w W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w Oleśnicy z 28 lipca 2022 r. I C 558/22,

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Oleśnicy postanowieniem z 20 stycznia 2023 r. odrzucił wniesioną osobiście przez pozwanego A. D. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 28 lipca 2022 r., sygn. akt I C 558/22.

Zażalenie na wymienione postanowienie skarżący A. D. wniósł osobiście.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu jako niedopuszczalne.

W przypadku, gdy skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia odrzuci sąd drugiej lub pierwszej instancji, na jego

postanowienie przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego (art. 394¹ § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych i dotyczy ono także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Ustanowiony w tym przepisie przymus adwokacko – radcowski dotyczy każdego postępowania przed Sądem Najwyższym, a więc także zainicjowanego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz toczącego się w jego ramach postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia.

A. D. samodzielnie sporządził zażalenie na postanowienie z 20 stycznia 2023 r., przy czym z okoliczności sprawy nie wynikało, aby skarżący należał do kręgu osób zwolnionych z obowiązku reprezentacji przez adwokatów lub radców prawnych, stosownie do art. 87¹ § 2 k.p.c.

Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej skutkuje koniecznością jego odrzucenia, bez możliwości jej sanowania (zob. m.in. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13; z 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15; z 9 maja 2014 r., I PZ 9/14; z 7 maja 2014 r., II CZ 19/14; z 15 maja 2015 r., III PZ 7/15; z 16 września 2015 r., III CZ 40/15; i z 29 stycznia 2016 r., II CZ 97/15).

Nie jest zatem dopuszczalne merytoryczne odniesienie się przez Sąd Najwyższy do zarzutów zażalenia, byłoby to bowiem możliwe jedynie w przypadku jego wniesienia przez podmiot posiadający zdolność postulacyjną do działania przed Sądem Najwyższym. O obowiązku złożenia zażalenia przez profesjonalnego pełnomocnika pozwany został pouczone przez Sąd Rejonowy (k. 8 – 9).

Z przytoczonych względów zażalenie jako niedopuszczalne, podlegało odrzuceniu (art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 394¹ § 3 oraz w zw. z art. 87¹ k.p.c.).

[SOP]

[ms]

